

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň Mgr. Jitky Stibralové a Mgr. Zdeňky Burdové ve věci

žalobce: **COFIDIS a.s.**, IČO 27179907
sídlem Bucharova 1423/6, 158 00 Praha 5
zastoupený advokátem Mgr. Markem Lošanem
sídlem Na Florenci 2116/15, 110 00 Praha 1

proti
žalované: **S. R.**, narozená xxx
bytem xxx, xxx

o 123 306 Kč s příslušenstvím, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 3 ze dne 27. 1. 2026, č. j. 19 C 112/2025-57

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku II v napadené části týkající se úroku z prodlení 12,75 % ročně z částky 90 854 Kč od 11. 2. 2025 do zaplacení a ve výroku III o nákladech řízení potvrzuje.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů odvolacího řízení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud prvního stupně uložil žalované povinnost zaplatit žalobci částku 90 854 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok I), zamítl žalobu o zaplacení částky 32 452 Kč s úrokem z prodlení 12,75 % ročně z částky 121 806 Kč od 11. 2. 2025 do zaplacení a s kapitalizovaným úrokem ve výši 12 947 Kč (výrok II) a žalované uložil povinnost nahradit žalobci náklady řízení 13 452 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok III).

2. Soud prvního stupně takto rozhodl o žalobě podané 17. 3. 2025, kterou se žalobce domáhal zaplacení dluhu ze spotřebitelského úvěru sjednaného mezi žalobce (poskytovatelem) a žalovanou (dlužníkem) dne 29. 4. 2023 ve výši 155 425 Kč. Žalobce se domáhal jistiny 121 806 Kč, poplatků 1 500 Kč, kapitalizovaného smluvního úroku 12 947 Kč a úroku z prodlení z částky 121 806 Kč od 11. 2. 2025 do zaplacení. Soud prvního stupně posoudil úvěr jako spotřebitelský dle § 2 zákona č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, se závěrem, že žalobce jakožto poskytovatel úvěru před uzavřením smlouvy řádně neproověřil úvěruschopnost žalované ve smyslu § 86 odst. 1 zákona, a proto je smlouva neplatná dle § 87 zákona o spotřebitelském úvěru. Vycházeje ze skutkového zjištění, že žalované byla poskytnuta částka 150 898 Kč a dosud žalobci vrátila 60 044 Kč, uložil soud žalované povinnost vrátit žalobci rozdíl ve výši 90 854 Kč. Ve zbylém rozsudku žalobu zamítl s odkazem na ustanovení § 87 zákona o spotřebitelském úvěru ve spojení s rozsudkem NS sp. zn. 33 Cdo 3675/2021 a odůvodněním, že žalovaná je povinna vrátit jen nesplacenou jistinu, nikoli již úrok a poplatky, a vzhledem k tomu, že se zatím nedostala do prodlení, není povinna platit ani úrok z prodlení. Výrok o nákladech řízení se opírá o § 142 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen o. s. ř.).
3. Proti části výroku II rozsudku týkající se nepřiznaného úroku z prodlení 12,75 % ročně z částky 90 854 Kč od 11. 2. 2025 do zaplacení podal žalobce včasné odvolání. Namítl, že žalovaná se v řízení nijak nevyjádřila k délce přiměřené doby k vrácení nesplacené jistiny (§87), a soud prvního stupně přistoupil k jejímu zjišťování z úřední povinnosti, čímž porušil zásadu rovnosti účastníků před soudem. Soud bez skutkových tvrzení žalované dovodil, že žalovaná není schopna bezdůvodné obohacení vrátit, a proto ani není v prodlení. Žalobce též namítl nesprávný procesní postup soudu prvního stupně, který rozhodl bez jednání dle §115a o. s. ř., přestože měl část žalobou uplatněného nároku za neprokázaný (s ohledem na závěr o nikoli řádném zkoumání úvěruschopnosti žalované).
4. Žalovaná se k odvolání nevyjádřila.
5. Odvolací soud přezkoumal napadenou část výroku II rozsudku dle § 212, § 212a o. s. ř. se závěrem, že odvolání není důvodné.
6. Rozhodná právní úprava. Dle § 87 zákona o spotřebitelském úvěru poskytne-li poskytovatel spotřebiteli spotřebitelský úvěr v rozporu s § 86 odst. 1 větou druhou, je smlouva neplatná. Spotřebitel může uplatnit námitku neplatnosti v tříleté promlčecí lhůtě běžící ode dne uzavření smlouvy. Spotřebitel je povinen vrátit poskytnutou jistinu spotřebitelského úvěru **v době přiměřené jeho možnostem** (odst. 1). **Je-li spor o to, jaká je doba odpovídající možnostem spotřebitele podle odstavce 1, určí tuto dobu na návrh některé ze smluvních stran soud podle možností spotřebitele** a v zájmu spravedlivého uspořádání práv a povinností smluvních stran s přihlédnutím k příjmu spotřebitele a jeho celkovým sociálním a majetkovým poměrům (odst. 2). Změní-li se možnosti spotřebitele, může soud na návrh některé ze smluvních stran sjednanou dobu nebo dobu určenou rozhodnutím změnit (odst. 3).
7. Skutkový a právní závěr soudu prvního stupně je správný a příléhavý je i odkaz na rozsudek NS sp. zn. 33 Cdo 3675/2021, ve kterém Nejvyšší soud vyložil za užití důvodové zprávy k zákonu č. 257/2016 Sb., o spotřebitelském úvěru, ustanovení § 87 zákona o vrácení nesplacené jistiny v nové době splatnosti (buď mezi účastníky dohodnuté anebo soudem určené). Je zřejmé, že soud prvního stupně vyšel především z teleologického výkladu, že pokud spotřebitel vrací poskytnutou jistinu podle svých možností, nemůže se dostat do prodlení (§ 1968 o. z.), a z logického výkladu, že dokud se spotřebitel nedostane do prodlení, nemůže poskytovateli úvěru vzniknout nárok na zákonné úroky z prodlení (§ 1970 o. z.).
8. Ze stanoviska žalobce a pasivity žalované v řízení je zjevné, že k dohodě účastníků na splatnosti nesplacené jistiny nedošlo (taková dohoda nebyla ani tvrzena). Soud prvního stupně proto postupoval správně, kdy lhůtu určil sám v rámci tohoto řízení o vrácení nesplacené jistiny, přičemž je logické, že určuje-li splatnost (až) soud, počátek lhůty teprve nastane, a to někdy v době po rozhodnutí soudu a jeho právní moci. Lhůta stanovená soudem je vlastně zároveň lhůtou pariční.

Uvedené logicky platí i v případě, kdy žalovaná v řízení netvrdí a neprokazuje své možnosti (ne)vrátit jistinu úvěru. Ani tehdy totiž nemůže lhůta teprve v řízení určená soudem předcházet dni rozhodnutí soudu. Požadavek žalobce, aby počátek lhůty nastal v minulosti (11. 2. 2015), tj. ještě před zahájením řízení, je tudíž nedůvodný.

9. Odvolací soud nesouhlasí s názorem odvolatele, že soud prvního stupně porušil zásadu rovnosti účastníků. Ze spisu nevyplývá, že by soud prvního stupně vyhledával informace o aktuálních poměrech žalované, a skutečnost, že ona sama v řízení nevyužila dobrodíní ustanovení § 87 zákona a nic netvrdila a neprokazovala, tedy neunesla břemeno tvrzení a důkazní ohledně svých aktuálních poměrů, a soud prvního stupně proto neměl žádný skutkový podklad pro závěr o délce přiměřené lhůty, se do rozhodnutí soudu promítlo k tíži žalované tím, že soudem určená lhůta je v podstatě nejkratší možná (odpovídá standardní třídní pariční lhůtě). Vzhledem k tomu, že Nejvyšší soud v rozsudku sp. zn. 33 Cdo 3675/2021 připustil, že v některých případech může být splatnost rozložena do minimálních splátek, popř. že soud dokonce uzná, že v možnostech spotřebitele není v daném okamžiku vracet jistinu vůbec, je rozhodnutí soudu prvního stupně o třídní přiměřené době nepochybně úspěchem žalobce.
10. Odvolací námitka, že soud prvního stupně postupoval procesně nesprávně, když rozhodl bez jednání dle § 115a o. s. ř., je sice důvodná, ale z jiného než odvolatelem uváděného důvodu. Ustanovení § 115a o. s. ř. umožňuje soudu rozhodnout bez jednání, je-li skutkový stav bez pochybností zjištělný z listin obsažených ve spise. Uvedené neznámá, že dle § 115a o. s. ř. lze postupovat jen tehdy, má-li být žalobě zcela vyhověno. Jinak vyjádřeno, postupem dle § 115a o. s. ř. může být žaloba zčásti nebo zcela zamítnuta, je-li z listin bez pochybností zjištěn skutkový stav. Postupu dle § 115a o. s. ř. tedy v daném případě nebránil závěr soudu prvního stupně, že ze zjištěného skutkového stavu plyne závěr o neplatnosti smlouvy o úvěru, a tudíž závěr, že žaloba je v části převyšující nesplacenou jistinu nedůvodná.
11. Postupu dle § 115a o. s. ř. v daném případě bránila (jen) nedostatečná skutková zjištění pro určení přiměřené lhůty k plnění nesplacené jistiny (§ 87). Porušení podmínek aplikace § 115a o. s. ř. se projevilo jen v neprospěch žalované, tím, že soud prvního stupně bez jednání stanovil nejkratší možnou k lhůtu pro vrácení nesplacené jistiny. Žalovaná se neodvolala a žalobce by v dalším řízení nemohl dosáhnout pro něho příznivějšího rozhodnutí, proto odvolací soud nepřistoupil ke zrušení a vrácení věci k dalšímu řízení.
12. Výrok o nákladech odvolacího řízení se opírá o § 224 odst. 1, § 142 odst. 1 o. s. ř., za situace, kdy úspěšné žalované žádné náklady odvolacího řízení nevznikly.

Poučení:

Proti rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu prvního stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za podmínek a z důvodů stanovených v § 237 o. s. ř., tedy jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

Praha 19. května 2026

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu